

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Haziran 2010 • No:27

Tabandaki Örgütlülüğümüzü Güçlendirelim, Sendikalarımızı Sınıfımızın Mücadele Örgütleri Haline Getirelim ve Taleplerimiz İçin Mücadeleyi Yükseltelim!

15-16 Haziran Direnişini Unutma, Mücadeleyi Yükselt!

Kardeşler, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin üzerinden 40 yıl geçti. 40 yıl önce, nüfusu iki milyonu biraz aşan İstanbul'da 150 binin üzerinde işçi sokaklara döküldü. Patronlar sınıfı ve onların sözünden çıkmayan Adalet Partisi hükümeti, DİSK'in önünü kesmek ve yükselen işçi hareketine büyük bir darbe vurmak istiyordu. Bu kapsamda hazırlanan yasayı meclis gündemine getirmişlerdi. Ama İstanbul'dan Kocaeli'ye uzanan bölgede 150 bin işçi şalter indirip sokağa indi. DİSK'e ve işçi hareketine vurulmak istenen darbeye "hayır" dedi, meclisteki yasaya karşı çıktı. İki gün boyunca sokaklar ve meydanlar işçilerin sloganlarıyla inledi. Birleşen, kaynaşan, kendilerine olan güvenleri artan ve "örgütüme-sendikama dokundurmam" diyen işçiler karşısında patronlar korkuya kapılmışlardı. Bu korku onların kaçmasına neden olmuş ve arkalarına bakmadan İstanbul'u terk etmişlerdi. 1970 yılının 15-16 Haziran günleri boyunca işçi kitleleri bir yumruk gibi birleştiler ve bu birleşme karşısında hükümet geri adım

atmak zorunda kaldı. DİSK'i hedef alan yasa geri çekildi.

Geçmişimizde başka büyük mücadeleler de var. 1980 öncesinde işçilerin verdiği mücadeleler patronların yüreğine korku salıyordu. Çünkü işçiler örgütlüydüler. Sendikalarına sahip çıkıyor ve sendikaların mücadele etmesi için basınç bindiriyorlardı. Ya bugün?! Bugün işçi sınıfının çok küçük bir kısmı sendikalıdır. Ama onların sendikalılığı da kâğıt üzerinde kalmaktadır. Yani gerçekte işçi sınıfı örgütsüzdür. İşte tam da bundan dolayıdır ki, patronlar dizginsizce saldırabiliyorlar. İşte bundan dolayıdır ki, sendikaların başına çöreklenmiş bürokratlar mücadeleden yan çiziyorlar ve işçilerin verdiği mücadeleleri baltalıyorlar. Genel iş bırakma kararının alındığı 26 Mayısın boşa çıkartılması, bunun son örneği olmuştur.

Kardeşler, hatırlanacağı gibi, Tekel işçilerinin Ankara'nın kara kışında verdikleri mücadele büyük bir yankı yaratmıştı. Tekel direnişi etrafında gelişen mücadele

devamı arka sayfada

sendika bürokratlarını basınç altına sokmuş ve bürokratlar bazı eylem kararları almak zorunda kalmışlardı. Bunlardan biri de 26 Mayıs'ta genel iş bırakma kararıydı. Türk-İş, DİSK, KESK ve Kamu-Sen başkanları bir araya gelerek 12 maddelik bir talepler listesi sıralamış ve eğer hükümet bu talepleri 26 Mayıs'a kadar yerine getirmemezse Türkiye çapında iş bırakacaklarını açıklamışlardı. Taleplerden kimileri şunlardı:

- ✱ Başta 4/C olmak üzere güvencesiz ve kualsuz tüm istihdam uygulamalarından vaz geçilmesi ve bu alandaki yasal düzenlemelerin değiştirilmesi; iş güvencesinin çalışma yaşamında temel bir hak olarak uygulanması; geçici işçiliği bir kölelik düzeni olarak yaygınlaştıran ve kamuoyunda "kiralık işçilik" olarak bilinen düzenlemeyi yasalastırma girişimlerinden tümüyle vaz geçilmesi; taşeronlaştırmaya son verilmesi.
- ✱ Çalışma hayatını düzenleyen yasaların ILO ve AB normlarına uyarlanması; çalışanların örgütlenmesinin önündeki engellerin kaldırılması; kamu çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının güvence altına alınması.
- ✱ Kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldıracak her türlü yaklaşımdan vazgeçilmesi.
- ✱ İşçilere ait olan işsizlik sigortası fonunun amacı dışında kullanılmaması.
- ✱ Çalışma hayatının sözleşme biçimleri, çalışma süreleri ve ücret yönünden insan onuruna yakışır iş temelinde düzenlenmesi için gerekenlerin yapılması.
- ✱ İş sağlığı ve güvenliği önlemlerinin iş cinayetlerini de önleyecek şekilde yasal güvenceye kavuşturulması.

Ancak alınan genel iş bırakma eylemini güçlü bir şekilde hayata geçirmek için sendikalar üzerlerine düşen görevi yapmadılar. 26 Mayıs'a dönük işyerlerinde hiçbir çalışma yapılmadı. Ama utanmaz sendika bürokratları her konuşmalarında 26 Mayıs'taki genel iş bırakma eyleminden söz ettiler. Ta ki 26 Mayıs'a birkaç gün kalana dek! İleri sürülen taleplerin hiçbirisi yerine getirilmediği ve hükümetin bu yönde olumlu bir açıklaması olmadığı halde, sendika konfederasyonları başkanları 26 Mayıs'taki "bir günlük genel iş bırakma" eylemini, tümüyle göstermelik "bir saatlik iş bırakma" eylemine dönüştürdüler. Bir kez daha görüldü ki, sendikaların tepesinde oturan bürokratlar işçi mücadelesinin önünde büyük bir engel oluşturmaktadır.

Fakat **İşçi Dayanışması**'ni okuyan işçiler bürokratların işçi mücadelesini baltalayan uğursuz rollerine şaşırmadılar. Hatta bunun böyle olacağını bültenimizde yazdık. Biz UID-DER'li işçiler biliyoruz ki, işçiler işyerlerinde sağlam bir örgütlülük yaratmadıkça, taban örgütlülüklerini geliştirip güçlendirmedikçe ve sendikalarını ele geçirip sahip çıkmadıkça güçlü bir mücadele örgütlenemez. Böyle bir örgütlülük ve mücadele olmadan ne Kavel destanı, ne 15-16 Haziran direnişi, ne

DİSK Maden-İş'in görkemli grevleri, ne de 1980 sonrasında 12 Eylül faşist cuntasının işçilerin greve çıkmasını olanaksız kılmak üzere hazırladığı yasalara rağmen örgütlenen NETAŞ grevi olurdu.

Kardeşler, buradan çıkan sonuç bellidir: Yukarıda sıralanan talepleri hayata geçirmek için 15-16 Haziran ruhuyla girişilecek bir mücadeleye ihtiyaç var. Sermayenin işten atma saldırısını, iş saatlerinin uzatılmasını, iş kazalarını ve ölümleri, ücretlerin düşürülmesini, taşeronlaştırmayı, esnek çalıştırmayı ve sendikasızlaştırmayı durdurmanın tek yolu böylesi bir mücadeledir. Fakat taban örgütlülüklerimizi güçlendirmeden ve bürokratları sendikalarımızdan def etmeden böylesi bir mücadeleyi başarıya ulaştıramayacağımızı da bilelim. ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Konut, Sağlık, Eğitim ve Ulaşım Parasız Olmalıdır!

Konut, sağlık, eğitim ve ulaşım günümüzde o denli kıyakıcı hale gelmiştir ki, bunlardan yoksun bırakılmak hayatımızı cehenneme çeviriyor. İşçi sınıfı halen bu haklara parasız ulaşamıyor. Aldığımız ücret ancak ve ancak mutfak ve fatura harcamalarımıza yetiyor. Oysa bunların yanı sıra, konut, ulaşım, sağlık, eğitim giderlerimiz de var. Tüm bu masrafların altından kalabilmek için didinip duruyoruz. Ama hiçbir zaman da tüm ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz. Varış çizgisi olmayan bir koşuda gibiyiz. Bu koşuda, sürekli bir şeyleri geriden toplamak zorunda kalıyoruz. Ev kirasını ve faturaları ödediğimizde, mutfak, eğitim, ulaşım ve diğer ihtiyaçlara para bulamıyoruz.

Bu sefer de, daha çok mesaiye kalıyoruz, adeta gece gündüz fabrikadayız. Eşimizin, çocuklarımızın, annemizin, babamızın ve kardeşlerimizin yüzlerini unutuyoruz. Hiçbir sosyal etkinliğe katılmıyoruz. Yaşam ve yaşamın güzellikleri yanımızdan geçip gidiyor. Biz ise “faturayı ödedim, şimdi sıra mutfakta, ama dur, önce ev kirasını vermem lazım” diyerek kendimizi parçalamak zorunda kalıyoruz. Evet, bir süre sonra bir varış çizgisine varıyoruz. Ama bu varış çizgisi bizi refaha çıkartan ve insanca bir yaşamı müjdeleyen çizgi değil. Bu çizginin ne olduğunu zaten biliyorsunuz... Peki, kardeşler, bu hayatı kabul mü edeceğiz? Bu şekilde çalışıp, bu şekilde ölmeyi kabul mü edeceğiz? Çocuklarımıza böyle bir yaşamı mı miras bırakacağız? Oysa sağlık, konut, ulaşım, eğitim işçilerin en temel hakkıdır ve parasız olmalıdır.

Biz işçi ve emekçiler zorunlu ihtiyaçlarımızın parasız karşılanmasını talep ediyoruz. Aldığımız ücretin yarısından çoğunun kiraya gitmesini istemiyoruz. Kent- sel dönüşüm projeleriyle gecekondular yoksulların başına yıkılıyor, sel baskınlarıyla evler oturulamaz hale geliyor. Depremlerde, dayanıksız binlerce ev yıkılıyor ve on binlerce emekçi hayatını kaybediyor. Sağlıklı ve güvenilir konut hakkına kavuşmak için birleşmeli ve parasız konut hakkı talebimizi yükseltmeliyiz.

Peki, sağlık hakkımız? Acı çeken, hasta, yardıma muhtaç bir insana “paran varsa tedavi olabilirsin, paran yoksa tedavi olamazsın” demek, hangi insanlık değerleri ile bağdaşabilir? Ancak ve ancak gözünü para hırsı bürümüş bir düzen sağlık hizmetini ticari bir meta haline getirebilir. Muayene, ameliyat, ilaç veya hastane masraflarını karşılamak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Sağlık paralı ve pahalı hale getirilerek milyonlarca emekçi sağlıksız bir yaşama mahkûm ediliyor. Oysa olması gereken şey,

tüm işçileri ve emekçileri kapsayan ve ücretsiz olan bir sağlık sistemidir.

Diğer temel insani ihtiyaçlarımızın, eğitim ve ulaşımın da parasız olmasını istiyoruz. Bütçe gelirlerinin en büyük dilimini bizlerden kesilen vergiler oluşturuyor. Fakat bütçeden eğitime ayrılan pay azalırken, silah harcamalarına harcanan para artıyor. İlköğretime giden bir çocuğumuzu okutmak için dahi binlerce lira harcamak zorunda kalıyoruz. Çocuğunun eğitim masraflarını karşılayamayan aileler hapselere atılıyor, çocuklar ise intihara sürükleniyor.

Bugünkü kent yaşamında en kısa mesafede bir yere gitmek dahi ancak vasıta ile mümkündür. Örneğin işe, okula, hastaneye gitmek için ödediğimiz paranın haddi hesabı yok. Toplu taşıma bir an önce yaygınlaştırılmalı ve ücretsiz olmalıdır.

Konut, sağlık, eğitim ve ulaşım gibi en temel insani ihtiyaçlarımızın parasız karşılanmasını talep ediyoruz. Patronların “olur mu öyle şey, nerede görülmüş” yollu yalanlarına kanmayalım. Fakat bu hakları talep etmek yetmiyor. Bu haklarımızı kazanmak için bir araya gelmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Parasız konut, sağlık, eğitim ve ulaşım hakkının yasal güvenceye kavuşturulmasını ancak mücadelemizle sağlayabiliriz. ■

Direnışteki UPS İŝçileriyle Söyleŝi

Sendikalaştıkları için işten atılan ve Mahmutbey Aktarma Merkezi'nde direniŝte olan UPS Kargo iŝçileriyle yaptığımız röportajı kısaltarak yayınlıyoruz. Kısaltılmamıŝ halini derneğimizin www.uidder.org adlı sitesinden okuyabilirsiniz.

UİD-DER: Sendikalı olmaya nasıl karar verdiniz?

Alpay: İki senedir Mahmutbey Aktarma Merkezi'nde çalışıyordum. Fazla mesailerimizi alamıyorduk. 522 lira ücret alan arkadaşlar var. Ben 550 lira alıyordum. Kimi günler 12-14 saat çalıştığımız oluyordu. Ay içerisinde 70 saat fazla mesai yapmamıza rağmen, 1 lira bile fazla mesai ücreti ödenmiyordu. Fazla çalışmamıza rağmen, aylık ücretimizi bile tam alamıyorduk. Daha fazla itiraz edersek kapıyı gösteriyorlardı. "İster çalış ister çalışma" diyorlardı. Çalışmayıp da ne yapacaksın! Nihayet hakkımızı savunmak için sendikalı olmaya karar verdik. Sendikamızın orada yürüttüğü bir çalışma vardı. Biz de bu haksızlığa göz yummak istemedik, sendikamızın uzattığı eli tuttuk. İçeriye girene kadar mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz. Sadece ben değil bütün arkadaşlarım kararlı.

UİD-DER: Direniş komiteniz var mı?

Olgun: Direniş yerine ziyarete gelen arkadaşlar da "komite var mı" diye soruyorlardı. Sabah ŝube başkanımız gelip buradaki iŝlerin yürümesi için direniş komitesi ve basın komitesine ihtiyaç olduğunu söyledi. "Siz seçin" dedi. Biz de aday olan arkadaşları oylamaya sunduk ve komiteyi oluşturduk. Bazı sorunlardan kaynaklı olarak komite dağıtıldı ve yeni atılan işçilerin de katıldığı başka bir komite oluşturuldu. Komite, direniş alanının düzeninden, disiplininden ve yapılacak iŝlerinden sorumlu. Genel başkanın ve ŝube başkanının katıldığı toplantılar oluyor. Toplantılarda bazı kararlar alınıyor ve uygulanması sağlanıyor. Bir de basın komitemiz var. Bu komite, basına dönük etkinliklerimizi basına bildiriyor, ziyarete gelenleri direniş süreciyle ilgili bilgilendiriyor.

UİD-DER: İçeride çalışan arkadaşlarınız direnişi destekliyor mu?

Alpay: Arkadaşlarımızın çoğu olumlu bakıyor, ama yoğun baskı altındalar. "Bize biraz zaman verin" diyorlar. Onlara da hak veriyorum tabii. Sendikalı olduklarında kazanacaklarına değil, kaybedeceklerine inandırılıyorlar. Hangi hakları kazanacaklarını anlattığımızda zaten onlar da olumlu yaklaşıyorlar.

UİD-DER: Direnişe başladığımızda ailenizin ve çevrenizin tepkisi ne oldu?

Olgun: Annem ve babam memlekette... Konuştuk, "haklarınızı alın" diyorlar. Ailemin hastaneden yararlanması için vizite kağıdı istiyordum, vermiyorlardı. Ailelere dönük ziyaretler yapıyoruz. Bu mücadele sadece bizim değil, ailelerimizin de mücadelesi. Onları bir araya getirmeye uğraşıyoruz. Bundan sonraki basın açıklamalarına ailesi gelmeyen kalmayacak.

UİD-DER: Mücadele etmeye başlamanız sizde ve arkadaşlarınızda ne gibi değişiklikler yarattı?

Uygun: Direniŝçilerin en küçüğü benim. Köyden gelip direniş yaşayacağım hiç aklıma gelmezdi. İstanbul'u sevdim bu yüzden. Sokakta karşılaştığım herkese direniŝten bahsediyorum, hiç susmuyorum. Önceden ya kızlardan, ya maçlardan konuşurdum. Şimdi dayanışmadan, mücadeleden başka laf çıkmıyor ağızımdan.

Fikret: Bir senedir UPS'deyim. Şimdi arkadaşlarım ölse ben de öleceğim. Başka yolu yok. Psikolojim bozulmuştu. Ama şimdi mutluyum.

Olgun: Daha iyi koşullarımız olması için UİD-DER'de çok şey öğrendim. Ama şimdi bunları yaşıyorum. Bunlar hayal değil, görüyorum. Bu direniŝte anladım bunları. Direniş sürecinde insanlarla iletişimim daha da iyileŝti. İnsanlara yaklaşımımın nasıl olması gerektiğini öğrendim. Bu yaşamı deęiŝtirebileceğimiz güce sahip olduğumuzu gördüm.

UİD-DER: Yakın fabrikalarda çalışan işçilerin size karşı tepkisi nasıl?

Deniz: Yurtiçi Kargo'da çalışan bir komşum, bu direnişin orada da konuşulduğunu, kazanmamızı dört gözle beklediklerini söyledi.

Bülent: Yanımızdaki tekstil fabrikasının olduğu Baran Plaza'dan bizi alkışlayan işçiler oluyor.

Olgun: Hey Tekstil, Gez Deri, Brillant, Halkalı Kâğıt, Marmaray, Esenyurt, İtfaiye ve Tekel işçileri ve dostlarımız bizi destekliyorlar. Yakınımızda değiller, ama kimi vardiya aralarında, kimi direniş alanlarından çıkıp ziyaretimize geliyorlar.

UİD-DER: UİD-DER gibi işçi örgütleri dayanışma ziyaretleri yapıyorlar mı?

Alpay: Onlar geldiğinde anlıyoruz ki yalnız değiliz. Bizlerden önce bu mücadeleye başlayanların bizlerle birlikte olmasından gurur duyuyorum. Gün içerisinde bazen hiç gelen giden olmuyor. Sadece 5-10 kişinin ziyaretimize gelmesi bile bize çok moral veriyor.

Tekin: İşçinin iŝçiyle dayanışması çok güzel bir şey. Yalnızlık bambaşka bir ŝeydir. Ama çoğunluk olmak, birlik olmak çok gurur verici. Bütün işçi kardeşlerime canı

gönülden teşekkür ediyorum.

Abdullah: Başta ÜİD-DER olmak üzere bütün dostlara yanımızda oldukları için teşekkür ederim.

Bülent: Destek oldukları için mutlu oluyoruz. Yanımızda olmaları gurur verici...

Deniz: Kurumların gelmeleri iyi, işçileri örgütlemeleri de güzel, ama esas amaçları kendi kurumlarını öne çıkarmak olmamalı bence. Ziyarete gelen öğrencilerin direnişteki işçilere ahkâm kesmelerini doğru bulmuyorum.

Uygun: Ziyaretlere işçilerin gelmesi bana da çok moral veriyor. Oraya gelen işçiler “bakın UPS işçileri direniyor, biz de mücadele etmeliyiz” diyorlar. Bu çok güzel.

ÜİD-DER: Son olarak ne demek istersiniz?

Alpay: Üye olmayan arkadaşlara şu çağırımı yapmak istiyorum. İşverenin dedikodularına kulaklarını kapasın-

lar; direnişimizin haklılığını görsünler. Bu direniş sadece dışarıda direnen işçilerin ekmeğini büyütme için değil, içerideki arkadaşlarımızın ekmeğini de büyütme içindir. Bunun farkına varıp bizimle birlikte olsunlar. Biz işe geri dönene kadar yılmadan mücadelemizi vereceğiz.

Abdullah: Arkadaşlar sendikadan çekinmesinler, sendikaya koşsunlar, örgütlenmekten korkmasınlar, haklarını savunsunlar, birleşsinler, birlikten kuvvet doğar.

Fikret: Ben de patrona seslenmek istiyorum: Bu yola girdik; sonuna kadar gideceğiz. Biz kazanacağız!

Olgun: İşçilerin sendikalara, sendikaların da işçilere sahip çıkması lâzım... İşçiler sendikalara üye olmalı, sahiplenmeli, denetlemeli. Sendikalar da işçileri sahiplenmeli. Bizim sendikamız mücadeleciler bir sendika olmasaydı bu örgütsüzlük durumunda çok sıkıntı çekerdik. ■

Patronların Saldırılarını Birleşerek Püskürtelim

Krizin etkilerini her geçen gün çok daha şiddetli yaşıyoruz. Patronlar ne iş yasası ne sendikalar yasası ne de grev ve toplu iş sözleşmesi yasasını tanıyor. Hemen her fabrikada patronların artan saldırılarına karşı birçok işçi henüz dağınık ve bireysel de olsa, ne yapabilirim sorusunu sormaya başladı. Birçok işçi kıdem tazminatı, ücret, fazla mesai ve artan iş yükünden şikâyet ediyor. ÜİD-DER gibi işçi derneklerine, işçi sendikalarına başvuran işçilerin sayısında artış yaşanıyor.

Pek çok işyerinde işten atılan işçiler direnişe geçerek seslerini yükseltiyor. UPS, Samka Metal, Procast, Koşuyolu Kalp Damar Hastanesi, Yeşil Kundura, İSKİ, Tübitak, Assan Gıda, Hey Tekstil şu anda direnişlerin gerçekleştirildiği işyerlerinden bazılarıdır.

Sendikalaştıkları için işten atılan **Samka Metal ve Procast Metal işçileri** patronların saldırılarına direnişle cevap verdiler. Procast Metal'den atılan 14 işçi 40 günlük direnişin ardından, işten atıldıklarında verilmeyen haklarını alarak direnişlerine son verdiler. Samka Metal işçilerinin direnişleriyse devam ediyor. İşçilere servis ve içme suyu, çay şekeri dahi sağlamayan patron, işçilerin sendikalaştığını duyunca lütfmuş gibi bu hakları sağlamaya başladı.

Sağlık sektöründe hemşire, asistan, doktor ve taşeron işçilerin sorunları da mücadeleden başka bir yol olmadığını gösteriyor. Gasp edilen hakları ve ödenmeyen alacakları için yürüyüş ve basın açıklaması yapan SES üyesi **Marmara Üniversitesi Hastanesi çalışanları**, mücadelede çağrısında bulundular.

Koşuyolu Kalp Damar Hastanesinde taşerona bağlı olarak çalışan Dev Sağlık-İş üyesi 4 işçi, 26 Mayıs grevine destek verdikleri için 27 Mayısta işten atıldılar. Bu sağlık işçileri haksız işten atılmaya karşı direniş başlattılar.

Belediye-İş'ten istifa etmemekte direndikleri için işten atılan belediye işçileri 288 gün boyunca **Esenyurt Belediyesi** önünde kara kıya teslim olmaksızın direnişlerini devam ettirdiler. Sendika, belediye yönetimine sorunun “iyi niyetle” çözülmesi çağrısında bulundu ve işçiler görüşmelerden çıkan sonucu beklemek üzere direnişlerine ara verdiler.

Şubat ayında bir dizi haklı talepler sıralayan ve hükümete seslenen sendika konfederasyonları, bu talepler karşılanmazsa **26 Mayıs'ta 1** günlük genel greve gideceklerini belirtmişlerdi. Fakat greve günler kala konfederasyonların hiçbir hazırlık yapmadıkları ortaya çıktı. Grevden kaçan bürokratlar, günü kurtarmak için 1 saatlik iş bırakma eylemi yapacaklarını açıkladılar. **Tekel işçileri** ise bürokratların ihanet ettiğini söyleyerek Türk-İş'in çeşitli kentlerdeki binalarını işgal ettiler. Tekel işçilerinin iki gün süren işgal eylemi 26 Mayıs'taki bir saatlik iş bırakma eylemiyle birleştirildi ve son buldu.

Sendika bürokratları işçilerin taleplerini sözde savunur gözükmekle, gerçekte kurmuş oldukları düzenin sarsılmaması için mücadeleyi göze alamamaktadırlar. 26 Mayıs'taki genel iş bırakma eylemini boşa çıkartmaları bunun bir göstergesidir. Bürokratların sendikalardaki egemenliğine ancak örgütlü ve birleşen işçiler son verebilir. ■

İşçiler Krizin Faturasasını Ödemek İstemiyor

İspanya: İspanya'da kamu işçileri 8 Haziranda, hükümetin ücretlerinde kesinti yapma planına karşı greve çıktı. Sendikalar 2,5 milyon kamu işçisinin %75'inin greve katıldığını açıkladı. Grev hastanelerde, posta dağıtım servisinde ve diğer kamu hizmetlerinde aksamalara neden oldu.

Salı akşamı 60 ayrı yürüyüş gerçekleştirildi. Özellikle Katalonya bölgesinde grev çok daha etkili oldu. Katalonya ve bazı bölgelerde ulaşım ağı felce uğradı. Benzin fiyatlarını protesto eden kamyon şoförlerinin öfkesi ise Fransa sınırında trafiği felce uğrattı. Hükümet kamu çalışanlarından %5 ücret kesintisi yapacağını ve önümüzdeki yıl ücretleri donduracağını açıkladı. Madrid'de "Başbakan Zapatero İstifa" sloganı yükselirken, greve katılan bir öğretmen "Düşündükçe ağlıyorum. Ay sonunu zaten zor getiriyoruz. Bir de bunun üstüne maaşımdan her ay 150 euro kesinti yapılacak" diye isyan ediyordu.

Danimarka: Danimarka'da da 8 Haziranda hükümetin bütçe açığını azaltma planı işçilerin öfkesiyle karşılık buldu. 40 bin işçi Kopenhag parlamentosunun önünde protesto eylemi gerçekleştirdiler. Danimarka hükümeti de bütçe açığını kapatmak için işçi ücretlerini düşürme, sosyal haklardan kesinti yapma yoluna gidiyor.

Romanya: Romanya'da da işçiler hükümetin kemer sıkma politikasına karşı grevdeydi. Hükümet ücretlerde %25 kesinti yapmayı hedefliyor. On binlerce işçi hükümetin bütçe açığını kapatmak için kendi bütçelerinde de-

rin gedikler açma planına karşı sokağa çıktı. Okullardan hastanelere, gümrük dairelerinden mahkemelere kadar kamuya ait birçok işyerinde 31 Mayıs'ta iş durduruldu. Grev 700 bin işçinin katıldığı tahmin ediliyor. Sağlık sektöründe çalışan işçiler ise en temel sağlık giderlerinden kesinti yapılmasını ve düşük maaşlarını protesto ettiler. Hükümetin istifa etmesini istediler. Aynı zamanda emekli işçiler de maaşlarından yapılacak %15 kesintiye karşı sokaklara çıktı.

Almanya: Almanya da 2011 ve 2014 yılı içerisinde 86 milyar euro kesintiye gideceğini duyurdu. Sendikalar buna karşılık eylem yapmaya hazırlanıyorlar.

Fransa: Hükümetin 60 olan emeklilik yaşını 65'e yükseltme saldırısına karşı 29 Mayıs'ta 1 milyondan fazla işçinin katıldığı bir günlük grev gerçekleştirildi. Grev günü Fransa'da hava, kara ve demiryolu ulaşımı önemli oranda aksadı. Devlete ait haber kanallarında ise çalışanların greve gitmesi yüzünden canlı yayınlar durdu ve gün boyu müzik ve belgesel yayınlandı.

Cezayir: Cezayir demiryolu işçileri taleplerinin kabul edilmesi için haftalarca grev yaptılar. Hükümetin %20 ücret artışını kabul etmesinin ardından grevi sona erdirdiler. Ancak hükümet bu kazanımın diğer sektörlerle örnek olmasından korkuyor. Patronlar bu grevin ülke sınırlarını aşmasından ve diğer Kuzey Afrika ülkelerindeki işçilerin de greve çıkmak için cesaret bulmalarından korkuyorlar.

Zimbabve: Zimbabve'de maden işçileri daha iyi ücret için 13 Mayıs'ta greve çıkmıştı. Zimbabve'de maden sektörü 40 bin çalışanıyla ekonomik krizden en çok etkilenen sektörlerin başında geliyor. Zimbabve Maden İşçileri Sendikası, 25 bin işçinin greve katıldığını ve grevin bütün ülkeyi kapsadığını açıkladı.

Dünyanın birçok köşesinde işçiler grevlere çıkarak krizin faturasını ödemeyi reddediyorlar. Krizin etkisi özellikle Avrupa bölgesinde her geçen gün artarak sürüyor. İşçilerin elde kalan haklarının da birçoğu kriz sürecinde alınmaya çalışılıyor. Avrupalı işçiler son dönemde yaptıkları eylemlerle, genel grevlerle patronlara ve hükümetlere "Krizin faturası patronlara!" talebini yükseltmeye devam ediyorlar. ■

“Örgütsüz İşçiler Partisi”ni Nasıl Yenebiliriz?

Eğer bir işçi “böyle gelmiş böyle gider” demeye başlıyorsa bilmeliyiz ki, bu işçi kardeşimiz “Örgütsüz İşçiler Partisi”ne üyedir. Bu “parti”ye üye olan işçi sayısının milyonları aştığını çok iyi biliyorum. Örneğin, “gelin haksız savaşları durdurmak için bir şeyler yapalım” dediğimizde, bu “parti”nin bütün dünyadaki üyeleri koro halinde “boşver, her koyun kendi bacağından asılır” derler.

“Örgütsüz İşçiler Partisi” hakkında bir araştırma yapan herkes bu partinin Türkiye’de özellikle 1980 askeri faşist darbesinden sonra güçlenmeye, sayılarını milyonlara ulaştırmaya başladığını tespit eder. Bu “parti”nin üyeleri üzerinde darbenin etkileri halen sürüyor. Çünkü bu “parti”nin üyeleri açıktan adım atmaktan, bir araya gelmekten çok korkarlar. Bizleri de tek tek örgütleyerek bu “parti”ye üye yapmaya çalışırlar!

İşçi arkadaşımız işten atıldığında, bu “parti”nin bir üyesi belirir hemen yanında ve propagandaya başlar: “Patron bu, işe de alır işten de atar, böyle gelmiş böyle gider.” Bir işçi arkadaşımız kaza geçirdiğinde, biz bu kazanın sorumlusu olan patron cezalandırılsın dediğimizde, “Örgütsüz İşçiler Partisi”nin üyesi hemen devreye girer: “Kaza yapanda hiç mi suç yok?” İşçilerin bir kısmı sendikaya üye olmak için bir araya geldiğinde, aralarına sızmış olan ÖİP üyesi, “siz öbür işçileri

asla ikna edemezsiniz, zaten bu fabrikaya asla sendika giremez” diyerek meşhur sloganı yeniden söylemeye başlar: Ne de olsa böyle gelmiş böyle gider kardeşim! Bir yerde 5 işçi toplanmışsa, dikkat edin çoğunluk mutlaka bu “böyle gelmiş böyle gider” partisinin üyesidir. Çünkü patronlar sınıfı her koldan çalışarak bu “parti”nin üyelerini çoğaltıyor, yeni yeni işçiler kazanmak için sabah akşam çalışıyor. Ama...

“Örgütsüz İşçiler Partisi”nin durumu bu aralar iyi değil. Çünkü bu kez rüzgâr yavaş da olsa mücadeleciler işçilerden yana dönüyor. Patronlar sınıfının ideolojik baskısı altında ve denetimindeki ÖİP, işten atılan, ücretini alamayan, emeklilik hakları yok edilen herhangi bir işçiye “böyle gelmiş böyle gider” dediğinde, mücadeleciler işçiler hemen, “size uyduk, elimizde ne varsa uçtu gitti. Allah sizin belânızı versin. Böyle geldi, ama bakın artık böyle gitmiyor” diyorlar.

Kardeşler, üyesini işçilerin oluşturduğu bu partinin işçilerden yana olmadığı belli. Öyleyse biz, “böyle gelmiş böyle gitmez” fikrini yaymalıyız ki, bu zehirli “parti”yi işçiler arasından söküp atalım. İşçileri kendi hakları için örgütlü, mücadeleciler, bilinçli bir işçi haline getiren ÜİD-DER’in kapısını daha fazla çalmaya başlamalıyız ki, bu “Örgütsüz İşçiler Partisi”ni ortadan kaldıralım! ■

UID-DER Çalışmaya Devam Ediyor

Derneğimizin fabrikalarda ve işçi mahallelerinde yürüttüğü faaliyetler devam ediyor. Bu kapsamda işçi mahallelerindeki temsilciliklerimizde seminer, film, tiyatro, kahvaltı, piknik gibi etkinlikler düzenleniyor. Bu etkinliklerde işçi kardeşlerimiz sınıfımızın mücadele tarihini, geçmişte ve yakın zamanda yaşanan deneyimleri, haklarını ve patronların saldırılarına karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiğini öğreniyorlar.

Geçtiğimiz ay boyunca gerçekleşen etkinliklerimizde, 1 Mayıs mitinginin coşkusunu hep birlikte bir kez daha yaşadık. 1 Mayıs'ı değerlendirdik ve etkinliklerin sonunda derneğimize yeni katılan işçi arkadaşlarımızla birlikte önemimizdeki 1 Mayıs'ı çok daha kitlesel ve güçlü bir şekilde kutlamak için şimdiden hazırlıklara koyulduk.

Haziran ayı, Ahmed Arif ve Nazım Hikmet gibi iki büyük şairimizi yitirdiğimiz bir aydır. Bu iki ozanımızı Sefaköy, Bostancı, Tuzla ve Gebze'deki temsilciliklerimizin gerçekleştirdiği pikniklerde şarkılar ve şiirlerle andık. Pikniklere gelenler arasında grev ve direnişlerini sürdüren işçiler de vardı. UPS işçileri de Sefaköy'deydi.

Piknik alanlarında oluşturduğumuz sınıf kürsüsünde birçok işçi arkadaşımız deneyimlerini ve duygularını paylaştı. UPS direnişçileri, mücadelenin insanı çok değiştirdiğini, mücadeleye sonuna kadar devam edeceklerini vurguladılar. Sefaköy temsilciğimizin pikniğine katılan di-

renişçi işçiler, mücadelede kendilerini yalnız bırakmayan UID-DER'lilerle aynı ortamı paylaşmaktan mutlu olduklarını ifade ettiler.

Tüm pikniklerimizde şiirler, şarkılar, skeçler ve bilgi yarışmalarının ardından türküler eşliğinde halaya durduk. Yaşanan coşku her bölgede, çevrede piknik yapan insanları da etkiledi ve halay çemberi daha da büyüdü.

İşçi Dayanışması bültenini fabrikalarda, sanayi sitelerinde, tersanelerde, işçi servislerinde, işçilerin öbek öbek toplandıkları duraklarda, miting ve direniş alanlarında dağıtmaya devam ettik. Tekel işçilerine destek için yapılan fakat sendika bürokrasinin gölgesinde etkisini yitiren 26 Mayıs eyleminde yürüyüş boyunca bültenimizi işçilere ulaştırdık.

Direnişleri devam eden UPS Kargo, Samka Metal, Koşuyolu Hastanesi işçilerine ve direnişleri sona eren Procast işçilerine dayanışma ziyaretleri gerçekleştirdik. Onları yalnız bırakmıyor ve mücadelelerine destek veriyoruz.

İstanbul, Gebze, Ankara, Mersin ve Adana'da UID-DER'li işçiler, işçi sınıfının militan mücadelesini geliştirmek ve diğer kentlere ulaştırmak için var güçleriyle çalışmaya devam ediyorlar. UID-DER bütün işçileri etkinliklere katılmaya ve büyütme çağırıyor! ■

Kömür Tutuşunca

Geçtiğimiz günlerde Zonguldak Karadon'da 30 maden işçisi patronların kâr hırsı yüzünden feci şekilde hayatını kaybetti. Adına iş kazası dediler. İnsan düşünmeden edemiyor, bu madenler ne zamandan beri var? Daha önce de işçiler ölmüş müydü? Hangi koşullarda çalışıyorlar ve hangi hakları kazandılar, koşullarında bir değişme oldu mu? Bugünün koşulları 30 işçinin ölümüyle ortadayken, dün nasıldı neler yaşandı, geçmişten bugüne neler kaldı?

Bütün bu soruların yanıtını, yıllarca maden işçiliği yapmış ve göçük altından kurtulmuş, hastalanmış, sakatlanmış bir işçinin, yine kendi işçi kardeşlerine deneyim aktarmak maksadıyla yazdığı *Kömür Tutuşunca* adlı kitapta bulmak mümkün. Kitabın yazarı bir maden işçisi Erol Çatma... Çatma, *Kömür Tutuşunca* adlı kitabında 1965 yılında yaşanan madenci direnişini anlatırken, Türkiye'de madenlerin ve maden işçilerinin tarihinden bilgiler de veriyor. Türkiye'de maden işçiliği Osmanlı'da 1800'lü yılların başında başlayıp günümüze kadar uzanır. Alman, Fransız, İtalyan sermayesi ve el değiştirdikten sonra yerli sermaye muazzam kârlar elde ederken, işçilerin çalışma koşullarının korkunçluğundan yana bir şey değişmez. Zonguldak maden havzasında işçilik uzun bir süre zorunlu olmuştur. Özellikle 1940'larda yoğunlaşan maden işçiliği, köylerinden zorla kopartılıp çalıştırılan ve yaşları 17'yi geçen işçilerden oluşmaktaydı. İşçiler aşırı çalıştırılmaya zorlanırken, sağlık ve iş güvenliği göz ardı ediliyordu. İşçiler babadan oğula aynı "kaderi" yaşayacak, bütün bir havya ve kent, madenci işçilerin aileleri ile dolacak ve maden, onların hem geleceği hem de kâbusları ve ölümleri olacaktı.

Bugün olduğu gibi dün de havasızlık, sürekli solunan kömür tozu, sürekli gürültü, yüksek sıcaklık, yoğun nem işçilerin olağan çalışma koşullarıydı. Bu koşullar işçilerde sırt ve baş ağrıları, kas krampları, hazımsızlık, aşırı yorgunluk gibi fiziksel rahatsızlıklara neden oluyordu. Gerginlik, depresyon, dikkati toplayamama, öfke nöbetleri, sigara ve alkol bağımlılığı gibi problemlere yol açıyordu.

Bu kötü koşullarda çalışan işçiler, 1965 yılına gelindiğinde "artık yeter" demek gerektiğinde kararlıydılar. Bir taraftan güvencesiz ve katlanılmaz çalışma koşullarının devam etmesi, diğer taraftan da ücretlere zam yapılmaması ve işçilere verilmesi gereken liyakat priminin yönetici ve patron yanlısı mühendis ve vardiya amirlerine verilmesi, işçilerin tepesini attıran son nokta olmuştu. İşçiler havzadaki kimi bölgelerde ocaklara inmeyecek "GREV" kararı almışlardı. Ardı ardına **Kilimli'de, Gelik'te, Karadon'da ve Kozlu'da** işçiler aynı tavrı takınıp birlikte tepki gösterdiler. Devlet yetkilileri her zamanki gibi, işçilerin üzerine jandarmayı salmış ve iki işçi

yaşamını yitirmişti. Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar adlı iki grevci maden işçisi jandarma kurşunuyla öldürülmüştü.

Tüm bu olayları devlet yetkilileri, işçilerin dışarıdan kışkırtıldığı yalanı ile meşrulaştırmaya çalıştılar.

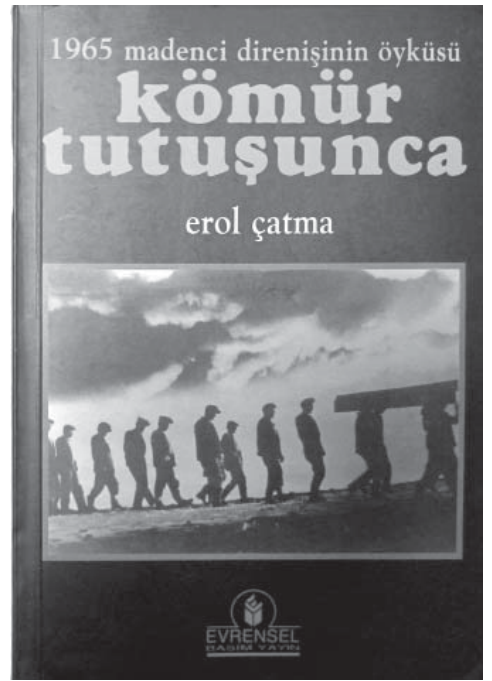
Zonguldak'a bir günde 10 bin asker dökülmüş, bakan apar topar Zonguldak havzasına gelmiş ve işçileri işe dönmeleri yönünde ikna etmeye çalışmıştı. İşçilerin örgütlü tepkilerinden korkuyorlardı.

Zonguldak 1965 grevi, birçok noktada bir dönüm noktasını oluşturur. İşçilerin birlik olup ocaklara inmeme kararları karşısında sendikal bürokrasi işçileri frenlemeye çalışmıştı. Grev sırasında sendika yöneticilerinin devletle girdikleri işbirlikçi tutum ve iki işçinin ölümüyle sonuçlanan saldırıya göz yummaları, sendikal ayrışmayı derinleştirdi. Başlayan mücadele işçilerin siyasete ilgisini artırmış ve Türkiye İşçi Partisi'ne üye işçilerin sayısında bir artış olmuştu.

Zonguldak'ta iki işçinin ölümü, tüm Türkiye işçi sınıfını etkileyecek gelişmelerin yolunu açtı. Türk-İş'in ve onun tepesine çökrenmiş bürokratların işçi mücadelesinin neresinde yer aldığı işçilerce sorgulanmaya başlandı. Devam eden senelerde işçi hareketi yükselecek, mücadele sanayi kentlerine yayılacak ve 15-16 Haziran 1970'de büyük işçi direnişi yaşanacaktı.

Aslında maden ocaklarında geçmişten bugüne pek bir şey değişmiş değil. İşçiler ağır çalışma koşullarında, güvenlik önlemleri olmadan, uzun saatler yerin yüzlerce metre derinliklerinde kazma sallamaya devam ediyorlar. Her grizu patlamasında onlarca işçi yaşamını yitirmekte, işçilerin aileleri perişan olmakta ve acılara boğulmaktalar. Bu olanlar bir "kader" değil. İşçilere reva görülen çalışma koşullarını değiştirecek olan işçilerin örgütlü mücadelesidir. 1965'te Zonguldak'ı "grev" sesleriyle inleyen madenciler, 1991'de aileleriyle birlikte 80 bin kişiyle Ankara'ya yürüyüşe geçmiş ve egemenlerin yüreğine korku salmışlardır. Ağır çalışma koşullarını ve ölümleri durdurmanın yolu, madencilerin şanlı geçmişindeki mücadeleleri yeniden örgütlemekten geçmektedir. ■

Kitabın yazarı bir maden işçisi Erol Çatma... Çatma, Kömür Tutuşunca adlı kitabında 1965 yılında yaşanan madenci direnişini anlatırken, Türkiye'de madenlerin ve maden işçilerinin tarihinden bilgiler de veriyor.

Kot Boyama İşçilerinin Sorunları

■ Esenyurt'tan gurbetçi kot işçileri

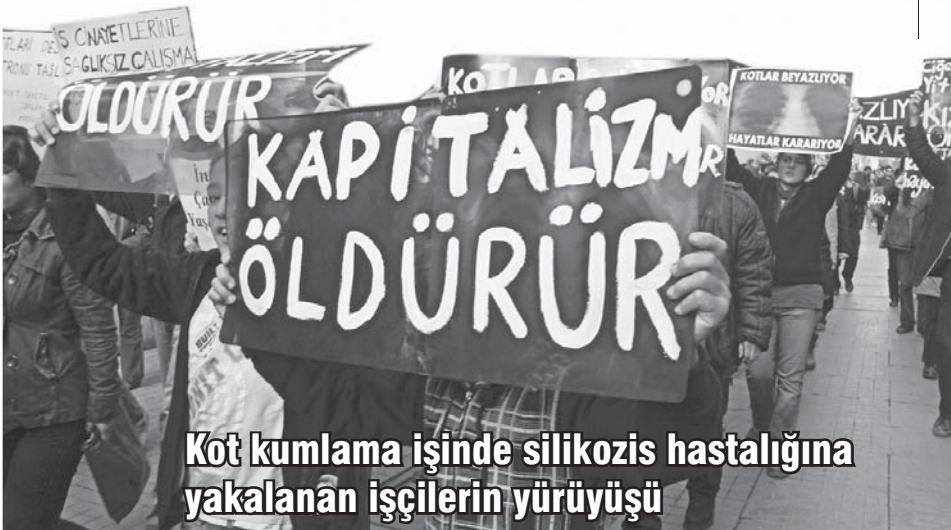
Kıraç bölgesinde bulunan, eski adı "BJ Tekstil" olan, şimdilerde Kise Akbulut Grup olarak tekstil sektöründe üretim yapan büyük bir fabrikada çalışıyoruz. Kot işçileri olarak biz de işyerimizde yaşanan sorunları anlatmak istiyoruz. Bizim işyerimizde yaşanan sorunlar şunlar:

- Sigortasız çalıştırılıyor.
- 12 saat çalıştırılıyor.
- Sağlıksız çalışma koşullarımız var.
- Düşük ücretlere (650 TL) çalıştırılıyor.
- Sürekli gece vardiyasında çalışıyoruz.
- Fazla mesai yaptırılıyor ama herhangi bir ücret verilmiyor.

Kotlara sprey boya atıyoruz. Çalışırken kullandığımız maskeler yetersiz kalıyor. Gün içerisinde yaklaşık 8 saat kimyasala maruz kalıyoruz. Kötü bir ortamda çalıştığımız için sağlığımız tehdit altında. Has-talansak doktora verecek paramız yok. Sigortamızın olmaması çok büyük bir sorun.

Aldığımız ücretler ihtiyaçlarımızı karşılamaya yetmiyor, bu da bizi sıkıntıya sokuyor. Çok uzun saatler çalışmamıza rağmen, aldığımız ücretler çok düşük. İstanbul gibi bir şehirde aldığımız ücretle geçinmek zor. Ev kirası, mutfak masrafları, elektrik, su, giyim kuşam, bütün bu ihtiyaçlarımızı almış olduğumuz 650 TL ücretle karşılamaya çalışıyoruz. Bu sektörde özellikle gurbetçi işçiler çalışıyor. Tüm gurbetçi işçiler aynı sorunları yaşıyor.

Sizin bize verdiğiniz "**İşçi Dayanışması**" gazetesini okumadan önce yaşanan sorunları normal karşılıyorduk. Ama şimdi dönüp arkamıza baktığımızda ise dağ gibi sorun görüyoruz. **İşçi Dayanışması**'nın içinde özellikle dikkatimizi çeken yazı ise "Çemen Tekstil" işçilerinin yazısıydı. Oradaki birlik ve beraberlik bizde de olsa tüm sorunların üstesinden geliriz. Yaşadığımız sorunların karşısında haklarımızı öğrenmeliyiz. Ne yapmalıyız ne etmeliyiz diyerek bir araya gelip konuşmalıyız. Bizler kot işçileri olarak yapmış olduğunuz bu güzel şeylerde yanınızda olmak istiyoruz. ■

Kot kumlama işinde silikozis hastalığına yakalanan işçilerin yürüyüşü

Süperlas'ta İş Kazası

■ Gebze'den bir metal işçisi

Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Süperlas fabrikasında bir iş kazası meydana geldi. 1 Haziranda öğlen saatlerinde yük asansörüne binen 4 işçi, asansör halatının boşa çıkması sonucu yaklaşık 20 metreden aşağı düştü. Yaralanan işçilerden ikisi Darıca Farabi Hastanesi'ne kaldırılırken, diğer ikisi de İstanbul'daki bir hastaneye sevk edildi. İşçilerin özellikle ayak ve kollarında kırıklar tespit edilirken, vardiya amiri olan bir işçinin de omuriliğinde zedelenme meydana geldi.

Olay yük asansöründe yaşandığı için, ilk bakışta suçlu işçiler gözükmektedir. Bu bakış açısıyla sendika da yaşanan iş kazasına tepki göstermedi. Ancak şu çok iyi biliniyor ki, "önce iş güvenliği" tabelalarını işyerlerine asan patronlar, iş pratiğe gelince tam tersini yapıyorlar. Yani bu uyarılar resmi prosedür gereği olarak asılıyor. Bu şekilde patron bir iş kazası yaşandığında suçu rahatlıkla işçilerin üzerine yıkabiliyor.

Oysa zaman kaybı olur ve mali yük getirir kaygısıyla patronlar gerekli önlemleri almıyorlar. **İş kazalarının "kader" olarak görüldüğü bir ülkede suçlu her zaman işçiler oluyor!** Oysa şunu çok iyi bilmeliyiz: Teknolojik gelişmelerin yardımıyla bugün yaşanan iş kazalarının %98'i önlenebilir. Fakat patronlar daha fazla kâr elde etmek için gerekli yatırımları yapmıyorlar ve böylece olan işçilere oluyor, işçi kardeşlerimiz yaşamlarını kaybediyorlar. İş kazalarına dur demek ve yarınlarımızın kararımızın önüne geçmek için **örgütlü bir mücadele** vermek zorundayız. Aksi takdirde iş cinayetleri, ölümler ve sakatlanmalar artarak devam edecek! ■

Patrona Geri Adım Attırdık: Hak Verilmez, Alınır!

■ Aydınli'dan bir mobilya işçisi

Merhaba dostlar. Ben Aydınli'dan bir mobilya işçisiyim. Çalıştığımız fabrikada 40 işçi var. Benimle birlikte neredeyse 25'i aşkın arkadaşım sigortasız çalıştırılmaktayız. Dahası, sabah 8 akşam 7 arasında 10 saat çalıştığımız, sabah çay molasının olmadığı, sürekli fazla mesai yapmak zorunda kaldığımız halde yemek ve mesai ücretlerinin verilmediği bir fabrikada patronun kârına kâr katmaktayız. Geçen hafta benimle birlikte 11 işçi arkadaşımı topluca işten çıkarttılar. Ben UID-DER'li olduğum için nasıl bir sürecin beni beklediğini biliyordum. Onun için daha öncesinde,

işyerinden arkadaşlarımızla derneğimizde oturup neler yapabileceğimizi konuşmuş, kendimizi yaşayacağımız sürece göre mücadeleye hazırlamıştık. Tahmin ettiğimiz süreç yaşandı ve 8 işçi arkadaşımızla işten atılmamıza rağmen işimizi ve hakkımızı almadan bir yere gitmeyeceğimizi söyledik. Kapıda biraz tartışma yaşandıktan sonra önce bir kişi, sonra bir kişi daha işe geri alındı. Sonra da dışarıda mücadele eden arkadaşlarımızdan 6 kişiyi daha işe geri aldırıldı. Bir arkadaşımız hariç hepimiz işe geri döndük. Ama mücadele devam ediyordu. Süreç ilerledikçe içeride benim üzerimde baskılar artmaya başladı.

Birkaç gün sonra 4 dakika işe geç kaldığım için bir günlük ücretimin kesileceği söylendi ve aradan birkaç saat geçmeden 4 dakikalık gecikmeden dolayı patron kenara çekip "işine son verildi, hafta sonuna kadar kendine iş ara" dedi. Bu saldırılara rağmen geri adım atmadım ve işime devam ettim. *Onların amacı bizim birlikteliğimizi parçalamaktı.* Çünkü mücadele edilmeden hiçbir hakkımızı alamayacağımızı biliyordum. Bu süreç yaşanırken tabii bizler UID-DER'li işçiler olarak "YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ" diyerek çalıştığımız fabrikada örgütlenmek için çalışmalar yürütmekteyiz.

Bizler nasıl ki 1 Mayıs'ta hep birlikte ve tek yumruk olduysak, fabrikalarımızda da tek yumruk ve örgütlü olmamız gerekiyor. **Bizler ancak örgütlü olursak kazanırız.** ■

Samka Metal'de Sendika Hakkımız Engellenemez!

■ Samka Metal'den bir kadın direnişçi

Merhaba. Ben Pendik Kurtköy'de bulunan Samka Metal'den çıkarılan bir işçiyim. Sendikaya üye olduktan bir gün sonra işten atıldım. Ben işe başladığımda arkadaşlarımla çoğu sendikalı olmuştum.

Gerçektende çok kötü çalışma koşullarımız var. İçme suyu yerine bizlere kuyu suyu içiriliyordu. Tuvaletlere sadece yemek ve çay saatlerinde girebiliyoruz. Öğlen yemeklerinde sadece çeyrek ekmek veriliyor. Yoğun bir tempoda çalışmamıza rağmen karnımızı bile doyuramıyoruz. Çay saatlerinde sadece iki kaşık şe-

ker hakkımız var. Çayımıza bile sınır getirdiler. Akşam mesailerinde yemeğimizi beş dakika içinde yemek zorundayız, yiyemediğimiz zaman bitirmemize izin verilmiyor. Hemen işbaşı yaptırılıyor. Uzaktan gelen işçi arkadaşlarımıza servis konulmadı. Üstüne üstlük yol parasını 600 liralık ücretlerinden karşılamak zorunda kalıyorlar. Çalışma esnasında hiçbir şekilde iş güvenliği önlemimiz yok. Patronumuz en ufak masraflardan kaçınarak iş güvenliği önlemlerini almıyor. Birinin eli veya kolu kesilse yara bandı bile verilmiyor. Yara bantlarını kendi imkânlarımızla bulmak zorunda kalıyoruz. Bulamadığımızda ise makineleri sildiğimiz yağlı pis bezlerle yaralarımızı sarmak durumunda kalıyoruz. Patron biz kadınların soyunma odalarına aniden giriyor. **Patron sendikayı duyduktan**

sonra belli düzeltmeler yaptı. Ama bunlar bizim için kesinlikle yeterli değil.

Evet, arkadaşlar çalışma koşullarımız işte bunlar. Şimdi ise bu koşulların karşısında durduğumuz ve sendikalı çalışmak istediğimiz için kapı önündeyiz. Anayasal hakkımızı bile kullanamıyoruz. Ama tüm engellere rağmen biz işçiler insan gibi yaşamak ve insanca koşullarda çalışmak istiyoruz. Şimdi ise yaklaşık bir aydır direnişteyiz ve işimizi geri istiyoruz, sendikalı çalışmak istiyoruz. Tüm bunları elde edene kadar mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. ■

Kaptan Ofset'te İşten Atıldık, Ama Sessiz Kalmadık!

■ Sefaköy'den bir matbaa işçisi

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben, Haramidere Sanayi Sitesi'nde üretim yapan Kaptan Ofset'te çalışan bir işçiydim. Bu işyerinde 2009'un Ocak ayından bu yana fazla mesai ücretleri ödenmiyor. Söz verildiği halde 2 yıldır zam yapılmıyor ve esnek çalışma dayatılıyor. Bu işyerinde yaklaşık 7 ay çalıştım ve 4 Haziran tarihinde ustamızla birlikte işten çıkartıldım. Bir hafta önce de bir başka işçi arkadaşı işten çıkarmışlardı. Bizi işten çıkarmalarının nedeni, haksızlığa boyun eğmememiz ve hakkımızı aramamızdır. İşten atılmadan önce işyerinde yapılan bir toplantıda işçi arkadaşlarımız haklarımızın gasp edilmesinden söz ettiler. Patron işçi arkadaşların haklarını istemeleri karşısında çok şaşırılmıştı. Çünkü patronlar işçilerin boyunlarını büküp susmalarına alışmışlardır. Bu sefer böyle olmadı ve öncülük ettiğimizi düşündüğü için benimle ustabaşını işten çıkardı. Ama biz boyun eğmedik. Bize getirilen evrakları imzalamadık. Çünkü bu evraklar sahtekârca düzenlenmişti. Patronun amacı tazminatlarımıza ve diğer haklarımıza el koymaktı. Hemen UID-DER'den arkadaşları aradım ve yardım istedim.

UID-DER'deki arkadaşlarla konuştuktan sonra ertesi gün işe gitme kararı aldık. Ertesi gün ustamızla birlikte işe gittik. Muhasebe müdürü işten atıldığımızı söyleyerek bizi içeri aldırmadı. Ama yılmadık, işe geldiğimize dair girişimizi yaptık ve öğlen yemek yenirken içerideki işçi arkadaşlarla konuşmak amacıyla yemekhaneye çıktık. Ustamız işçi arkadaşlara seslendi. Hakkımızı aradığımız için işten atıldığımızı ve işten atılmayı kabul etmediğimizi söyledi. Bu konuşma üzerine muhasebe müdürü ve güvenlik yemekhaneye geldi, dışarı çıkmamızı istediler, teh-

ditler savurdular. Ama çıkmadık. Muhasebe müdürü, patronla görüşmemizi sağlamaya kefil olunca ertesi gün gelmek üzere oradan ayrıldık.

Ertesi gün de fabrikaya gittik. Bu sefer fabrikanın müdürü geldi. İşten atıldığımızı, bildirimim noter kanalıyla yapılacağını ve fabrikayı terk etmemizi istedi. Biz de olmaz dedik, fabrikayı terk etmedik. Çok sert tartışmalar yaşanmaya başladı. Müdür tehditler savurup güvenliği çağırdı, ama bizi bir milim yerimizden oynatamadılar. Öğlen yemeğine çıkan işçi arkadaşlara seslendik ve haksızlıklardan söz ettik. Bizi fabrikadan çıkartamayınca polis çağırdılar. Polise, hakkımızı istediğimizi, haksız yere işten atıldığımızı, imzalatılmak istenen evrakın üzerinde tarih bile olmadığını anlattık. Israrcı olunca polisler müdüre evraklarda neden imza olmadığını sordular. Müdür eveleyip geveledi, suçu diğer müdürlerin üzerine attı. Müdürün bizlere hakaret ettiğini, üzerimize yürüdüğünü söyleyip şikâyetçi olduk. Müdürü ve bizi karakola götürdüler, ifademizi aldılar.

Kardeşler, her türlü yasal işlemi başlattık. Hakkımızın sonuna kadar takipçisi olacağız. İşten atıldık, ama hakkımızı aradık, yalanlara kanmadık, tehditlere yenik düşmedik. Patron ve müdürleri karşılarında ummadıkları bir direnmeyle karşılaştılar. Bizim bu şekilde direnmemiz, inanıyoruz ki geride kalan arkadaşlarımıza da örnek olmuştur. Eğer patronların karşısına birleşerek çıkarsak çok daha güçlü oluruz. Biz bunu yaşayarak gördük. Bu kavgamızda bizi yalnız bırakmayan ve bize destek sunan, yol gösteren işçi örgütümüz UID-DER'e de teşekkür ediyoruz. ■

Hakkımızı Söke Söke Aldık!

■ İkitelli'den bir grup tekstil işçisi

Çalıştığımız fabrikada yıllık izinler kullanılmaya başlandı. Bizim olduğumuz bölümde iki vardiya olarak 8'er saat çalışıyoruz. Vardiyanın birini izne çıkardılar. Diğer vardiyayı 2 saat fazladan çalıştırmaya başladılar, elbette fazla mesai ücreti ödemeksizin. Ve bu tam bir ay sürecek.

Tabii ki patron biz işçileri düşündüğünden çıkarmıyor izne, işler azaldığı için yapıyor bunu. İşçilerin kullanamadıkları iki yıllık izinleri var içeride. Neden şimdiye kadar vermemişti izinleri! Fabrikada işçiler kendi aralarında bu durumdan rahatsız olduklarını birbirlerine anlatıyorlar. Fakat bu durumdan rahatsız olduklarını patrona söylemiyorlar. Bir de biz işçiler arasında genelde şu sözler dile geliyor: "Buradakilere güven olmaz", "bunlarla yola çıkılmaz", "burada birlik yok" vs. Ama bu durum da giderek değişmeye başlıyor. Nasıl mı?

Kadın işçiler olarak yemek paydosunda patronun

odasına gittik. Patrona "Biz cumartesi çalışmak istemiyoruz. Çalışsak da fazla mesai ücretimizi istiyoruz. Bir ay boyunca sekiz-altı çalışacağız, izni olmayanlar her gün 2 saat bedava çalışacak" diye çıktık. Patronun bize verdiği cevap, "bu fabrika önceden de sekiz-altı çalışıyordu" oldu. Biz de "biz sekiz saat olarak işe girdik, 10 saat öncedenmiş" dedik. Cuma günü sonuç belli oldu ve "**Cumartesi çalışmıyoruz**" denildi. Bu duruma çok sevindik, kazanmıştık. İşçiler bir araya geldiklerinde sorunlarını işte böyle çözebiliyorlar.

Patrondan korktukları için işçilerin birçoğu konuşmaya gelmemişti, fakat biz buna rağmen gidip konuştuk. Bugün on kişi olur, ilerde bu sayımız daha da yükselir. Küçük adımlar bile çok önemli biz işçiler açısından. Haklarımızı bilirsek, bir araya gelirse patronlardan hakkımızı söke söke alırız. Yeter ki bizler fabrikalarımızdaki işçi arkadaşlarımıza güvenlim, birlikte yola çıkalım. Şunu bilelim ki, işçinin işçiden başka dostu yok! **Aydınlığa ya beraber çıkacağız ya da karanlıkta birbirimizi görmeden kör ve yoksul bir şekilde yok olacağız!** Hem de patronların kârları uğruna... ■

“Bağlandık Kapitalizme...”

■Bostancı'dan bir işçi

Ben iletişim sektörünü “bir insanın, sevdiği başka bir insanla olan sohbetinden para kazanan sektör” diye tanımlıyorum. Çok eskiden, benim köyümde yalnızca muhtarın evinde olurdu telefon. Seni arayan olursa, orada bütün ailevi sorunlarını üstü kapalı anlatmaya çalışırdın. Bugünle kıyasladığımda ne kadar da değişik zamanlarmış.

Aradan yıllar geçti. Artık herkesin evinde değilse de cebinde mutlaka bir telefon var. Hatta on yaşın üstü herkeste cep telefonu var. Şimdilerde cep telefonu olmayan insanlar garipteniyor. Elbette ki herkeste bir telefon mutlaka olmalı. Benim de her ay ödeyemediğim için sürekli olarak kapalı olan, daha sonra baktım olmuyor, borç harç, bulup ödediğimde tekrar açılan bir telefonum var. Her ay gelecek olan faturayı bekliyorum. 10 lira konuşmuşum, 30 lira vergi ödüyorum. Hem konuşma bedeli, hem de vergisi canıma okuyor. Patronum fabrikada canımı çıkartırken, ay sonunda aldığım ücretimi daha cebime koyamadan, bir bakıyorum çoktan bitmiş, ay sonunu yine borçla kapatmışım. A alışverişimden, kiramdan, her şeyden ama her şeyden vergimi ödüyorum, yetmiyor bir de ağızdan çıkan her kelimenin de vergisini ödüyorum. Yetmiyor fatura kabarık gelecek diye ya da kontör sıkıntısı yaşadığım için, yani korktuğum için zaten ağızımı açamıyorum, konuşamıyorum.

Kapitalizm bize “fırsatlar dünyası” sunduğunu söylüyor. Aslında fırsatı kendileri için nasıl da paraya çeviriyorlar! Hani televizyonlarda her zaman çıkan bir

reklâm var: “Bağlan hayata.” Evet, onlar bizim ücretlerimize ve cebimize çok iyi bağlanıyorlar. “Muhabet kart çıktı! Çok ucuz, sudan ucuz, çok konuş, az

öde” derken, başka gelişmeler oldu. Şimdi de kuruş devrindeyiz. Ağızımızdan çıkan her kelimeye para kesiyorlar. Sudan ucuzmuş gibi gösterdikleri şey, aslında bizim ücretimizin büyük bir kısmını alıp götürüyor. Şimdilerde kontrollü sistemden liralı sisteme geçildi. Hesabımız iyice karıştı. Telefonumuzu kırıp atsak olmuyor. Katlansak nereye kadar katlanacağız bilmiyoruz.

Galiba cevabı yazının başlığında yer alıyor. **Kapitalizm bizi reklâmlarıyla şaşkına çevirirken, biz konuştuğumuz patronlar kazanıyorlar.** Biz ise, konuştuğumuz borç bataklığına bağlanıyoruz. Biz konuştuğumuz onlar hayatlarımıza, ceplerimize bağlanıyorlar. İşte kapitalizm böylesine kurnaz bir sistemdir. İnsanların hayatları kolaylaşsın diye değil, devasa şirketler daha çok kazansın diye teknolojiyi geliştiriyorlar ve kullanıyorlar. Kapitalizm insani bir duyguyu, özlemeyi, sevmeyi, konuşmayı, sohbet etmeyi bile paraya çevirebiliyor. Ömrümüzü paraya çevirenler, verdikleri uç kuruşu da bizden türlü oyunlarla geri alıyorlar.

Peki, tüm bunların karşısında bize düşen görev, bu kâr ve soygun imparatorluğunun kuyusunu kazmak değil midir? Teknolojiyi insanlığa daha yararlı hale getirip, her insanın özgürce faydalanabilmesini sağlamak gerekli değil midir? Parayla, kuruşla değil, özgürce konuşabileceğimiz ve yaşayabileceğimiz bir dünyayı yaratmak bizim kendi ellerimizdedir. **Hayata bağlanmadığımız kapitalizmden bağlarımızı keselim.**

Süper

Avea Faturasız Hatta Gelene

HerYöne 600dk. Hediye!

Transfer Teklifi

HAYAT ŞARTLARI AĞIR KARNİMİZİ ZOR DOYURUYORUZ AYLARDIR ET YİYEMEDİK CANIM O KADAR TAVUK ÇEKTİ Kİ NE YAPABİLİRİM?

BU ADAMIN NİYETİ KÖTÜ. TARİFE SÖKMEZ BUNA...

TURKCELL

Her ay 150'ye 300 kontör hediye

12 taksit

Sabahtan akşama dilediğin kadar konuş!

İş kazalarında yaşamını kaybeden sınıf kardeşlerimizin anısına...

30 Maden İşçisinin Sözü

I
Onlar,
Toprakların, suların ve cevherlerin,
Okyanuslar aşan gemilerin,
Ve kan revan tersanelerin,
Fabrikaların, işliklerin
Ve toplu mezar madenlerinin
sahipleri.

Onlar,
İktidar müptelaları
İşli dünyaların müdavimleri
Holdinglelerin CEO'ları
Hükümetlerin bakanları,
Modern çağın firavunları.

Onlar,
Cesetlerimize üşüşen çakallar,
Göğü delen saraylara kurulmuşlar.
Yerküreye tepeden bakar,
İlahi takdir buyurlurlar.

Onlar,
Kara elmas için bizleri
Ölüm çukurlarına sokarlar
30 canımızı bizden alır
32 dişleriyle sırtırlar

Onlar,
Yalan söylerken sıkılmazlar! Utanmazlar!
"Önlemler alınmıştır" lakin

"Ölüm madencinin kaderidir" buyurlurlar.
Pişkindirler! Yüzsüzdürler! Namussuzdurlar!
Cesetlerimizin ardından "vah vah" duası okurlar!
Sermayeleri, kârları, rantları
Kahrolası iktidarları...
İnsaftan gayrı
Her şey onların...

II
Kardeşler!
Hayatta kalan kardeşlerimiz!
540 metre derinde
Karanlık dehlizlerde
Kömürleşen bedenlerimiz
Artık yalnız değil!
Aynı aynı yaşadık ama
Hep beraber öldürüldük!

30 kişi değil burada,
Tam sayımızı bilemiyoruz; yüz binlerceyiz.
Bursa madenlerinden 19 arkadaş
Ve daha tanımadığımız binlerce madenci
Ölüm kapısında sessizce karşıladılar bizi.
18 Mayıs'ta Rusya madenlerinden gelen 13 arkadaş da,
hep beraber karşıladık.

Binlerce Çinli var burada,
Ne fark eder ki, hepimiz işçiyiz.
Ötülerin milliyeti yokmuş yerin altında!

Kardeşler,

Biz çok şey öğrendik öldükten bu yana.
Onları ve çarkı tanıdık.
Bize hayat hakkı tanımayan çarkı...
Meğer bizmişiz o çarkı döndüren!

Yerin altında birleşen yüz binlerce can
Bilseydik bunları,
Yani birleşseydik şayet,
ölmeden evvel,

Şimdi burada olur muyduk?
Çarkı durdururduk,
Kırardık,
Alt ederdik firavunların düzenini!

Ey sözüümüzü yüreklerinde duyanlar!
Anlatın bizim neden öldüğümüzü herkese,
Anlatın firavunların çarkını,
"Ölünce birleşen madenciler,
Patlamaların alevleriyle değil
Yaşarken birleşemediklerine yanıyorlar" deyin.

Ölmeden birleştirin madencileri
Ve tüm işçi kardeşlerimizi,
Deyin ki onlara,
"Birleşmezsek şayet,
firavunların saltanatı sürecek"
"Kara elmas köleleri
can vermeye devam edecek"

İstanbul'dan bir işçi

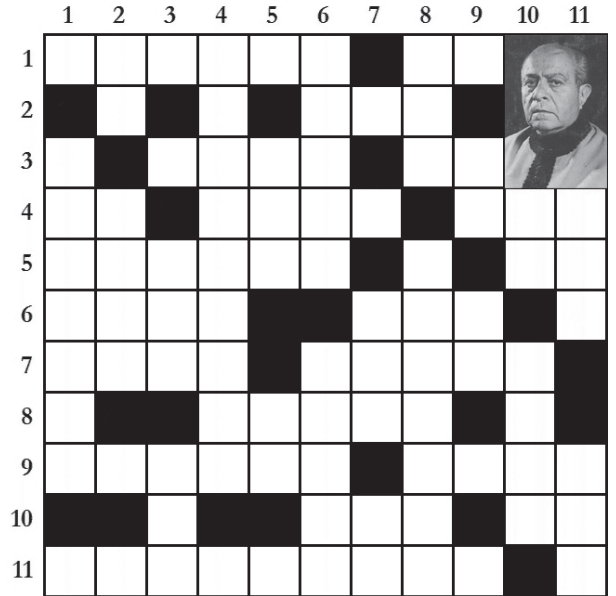
İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Taşıma sektöründe örgütlenen Türk-İş'e bağlı sendika. Genişlik.
2. Klavyeli bir çalgı.
3. ...çukuru (Altın çıkarılırken doğanın da katledildiği, İzmir Menderes'e bağlı köy). Kırgızistan'da egemenler arası iktidar kavgasından sonra etnik çatışmaların başladığı kent.
4. Dünyanın uydusu. Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun İngilizce kısaltması. Birinin emri altında olan kimse.
5. İşçileri sömürerek zenginleşen sınıfın üyesi. Bir zamir.
6. Bayındırlık. Yasaklama.
7. Eski dilde cehennem. Kaçma.
8. Gelenek.
9. Sütteki şeker. Halk, amme.
10. Dilsiz. 1970'te DISK'i kapatmak isteyen ve o dönem iktidarda olan sermaye partisinin kısa adı.
11. "33 Kurşun" ve "Anadolu" şiirlerinin yazarı olan resimdeki şairimiz.

Yukardan Aşağıya

1. Sermaye.
2. Bir sayı. Yırtık yeri uygun bir parçayla onarma
3. Eksiksiz. Ufak, sert taneceklerin bütünü
4. Ayrıntı.
5. İspanya Barselona futbol takımında oynarken ırkçı saldırılara maruz kalan siyahî oyuncu. Kısaca numara.
6. Cıvata ucuna geçirilen yivli başlık. Artmış olan
7. Kürtçede "benim". Yüzey ölçü birimi.
8. Benlik. Lâzım.
9. Alacalı bir kuş. Kürtçede "hayır".
10. Sanal bellek kısaltması. İtalya'nın başkenti.
11. Açık yaraya ... ekilmez. Sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişe geçtikleri kargo şirketinin adı.

Geçen ayın çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Z	A	M		S	T	A	R		O	N
2	A	Y	Ü		T	E	L		Ü	R	A
3	M	A	L	T	A	K			C	A	Z
4	A	R	T	I	D	E	G	E	R		I
5	N		E					K	E		M
6	U	C	A					I	T		H
7	M		İ	Ş				M		M	İ
8	A	Ş	U		E	R		D	O	K	
9	R	A	P		L		A	H		M	
10	K		İ	T	O		M	A	S	K	E
11	S	Ö	M	Ü	R	Ü			K	İ	T

Doğru Bellemediğimiz Yanlışlar!

Merhaba. Fabrikada üç arkadaş oturduk, düşündük. Meğer biz işçilerin bazen doğru bildiği ne çok yanlış varmış... “Vallahi billahi doğru söylüyoruz” dediğimiz şeylerin doğru olmadığını uzun boylu tartışınca anladık. Bu konuda, ÜİD-DER üyesi arkadaş bize oldukça yardımcı oldu. Aslında biliyoruz ki bu yanlışları biz üretmedik. Doğru bellemediğimiz yanlışlar, bize patronlar tarafından belletildi ve bize çok şey kaybettirdi. Bu yanlışlardan bir an önce kurtulmak ve işçi arkadaşlarımıza yanlış bildikleri, ama doğru kabul ettikleri şeyleri göstermek için bu mektubu kaleme aldık. **İşçi Dayanışması** bültenine yolluyoruz.

✱ Patron bir iş günü içinde işçiyi istediği kadar çalıştırma hakkına sahiptir. (Yanlış)

Patron bir işçiyi 8 saatten fazla çalıştırmaz. (Doğru)

✱ Bir işçinin sigortalı olması deneme süresi sonrasında olur. (Yanlış)

Bir işçinin sigortası henüz işe girmeden 1 gün önce başlatılmak zorundadır. (Doğru)

✱ Fazla mesai saatlerini patron belirler ve günlük veya yıllık üst sınır yoktur. (Yanlış)

Fazla mesai işçinin isteğine bağlıdır ve fazla mesai saatleri yasalarca belirlenmiştir. Günde 3 saati, yılda ise 270 saat üst sınırını aşamaz. (Doğru)

✱ Bu işyerinde sendika olmaz. (Yanlış)

Sendikalı olmak işçilerin yasal hakkıdır. İşçiler örgütlenirlerse kendi örgütleri olan sendikayı işyerine sokarlar (Doğru)

✱ Patron istemediği işçiyi işten atma hakkına sahiptir. (Yanlış)

Patron iş yasasında belirtilmiş (sağlık, ahlaki ve zorunlu nedenler) dışında keyfine göre hiçbir işçinin işine son veremez. (Doğru)

✱ Deneme süresi yıllık izin hakkına dâhil edilmez ve patron işçinin izin günlerini bölülebilir. (Yanlış)

Deneme süresi yıllık izin hakkına dâhil edilir ve izin günlerinin bölünmesi işçinin isteğine

bağlıdır. (Doğru)

✱ İş kazası geçiren bir işçi için iş kazası tutanağı tutmaya gerek yoktur. (Yanlış)

İş kazası geçiren bir işçiyi “iş kazası tutanağı” tutulması zorunludur. (Doğru)

✱ Çalışma saatleri içinde dinlenme saatlerine patron karar verir ve 30 dakikadan fazla olamaz. (Yanlış)

Çalışma saatleri iş kanunu ile belirlenmiştir ve 7,5 saatten fazla çalışmalar için dinlenme saati 1 saattir. (Doğru)

✱ Patron, sayıya bakmaksızın işyerinde sağlık ve kreş odası bulundurmak veya özürlü ve eski mahkûm olmuş işçi çalıştırmak zorunda değildir. (Yanlış)

50’den fazla işçinin çalıştığı işyerlerinde sağlık ve kreş odası, özürlü ve eski mahkûm işçilerin çalıştırılması zorunludur. (Doğru)

✱ Patronun ücret bordrosu düzenlemesi ve işçilere vermesi zorunlu değildir. (Yanlış)

Ücret bordrosu düzenlenmesi ve işçilere verilmesi zorunludur. (Doğru)

Kardeşler, düşünüp taşınıp sizlere doğru bildiğimiz yanlışları yazmaya devam edeceğiz. Şimdilik bu kadarı yeterlidir. Biz kendi aramızda tartışmaya devam edeceğiz. Umarız sizler de kendi aranızda tartışsınız. ■

Kömür Karası Yaşamlar, Kömür Karası Ölümler

Bahar gelmiş, doğa tüm cömertliğiyle kendini dışavurmaya başlamıştı. Doğanın canlanması insanı yaşama ve mutluluğa çağırıyordu. Ama Zonguldak Karadon'da ölüm kol geziyordu. Tarih yaprakları 17 Mayısı gösteriyordu. Yerin derinliklerinden, kara elmas diyarından kara haber geldi: Grizu patlaması! Madendeki grizu patlamasını duyan işçi aileleri; anneler, eşler, bacılar, kardeşler, babalar, gelinler madenin önüne koştu. 30 maden işçisinin sağ salim çıkıp gelmesi ve acının geride kalması için sabırsızlıkla beklediler. Tıpkı daha önceki grizu patlamalarında ve göçüklerde bekledikleri gibi...

Bu ilk değildi. İlk değildi ümitlerin kapkara acılara dönüşmesi. Ocağın derinliklerinden 30 işçinin ne sesi ne nefesi geldi. Kazma tutan, kara elmas söken o eller artık çalışmayacak. 30 işçinin evine, ocağına ateş düştü. Eve eklemek getiren eşler, babalar, oğullar artık yaşamıyor. Kimisinin eşi, birkaç çocuğu, kimisinin düğün hazırlığı yapan nişanlısı kaldı geride.

İşçi kardeşler, 30 maden işçisini göz göre göre kimler ölüme gönderdi? Madencilerin ölümüne "kader" diyenler, bütün önlemleri aldıklarını iddia edenler, taşeron şirketleri madene sokanlar, sendikaları işyerlerinden uzak tutanlar elbirliğiyle katlettiler işçi kardeşlerimizi. Devletin yetkili kurumları ve taşeron şirketlerin patronları katliamın ortaklarıdır.

Çalışma Bakanı Ömer Dinçer, taşeron sisteminin ölümlere neden olduğunu söylemenin insanları yanlış yönlendirmek olduğunu buyuruyor. Taşeron sisteminde çalışmanın ne demek olduğunu biz işçiler iyi biliriz. Sendikası, genellikle sigortasız, iş güvencesiz çalışmaktır taşeronluk. Yani hiçbir güvence olmadan çalışmaktır. Ağır, uzun ve güvencesiz iş koşullarına en ufak bir itiraz, işsiz kalmak anlamına gelmektedir.

Aynı bakan, sendikalar özel sektörde örgütlenemedikleri için taşeronluk sistemine karşı çıkıyorlar diyor. Yani aslında taşeronluğun kötü bir sistem olmadığını, sendikaların niyetinin başka olduğunu iddia ediyor. Oysa sendikaların örgütlenmesini engelleyenler, işçilerin sendikalaşmasının önüne geçenler, işçileri işten atanlar da patronlar değil mi?

Başbakan ölümlerin madencilerin kaderi olduğunu söylüyor. Bu kaderi kimler yazdı? İşte açıklamadığı gerçek budur. Sanki işçilerin çalışma koşullarını düzenleyen yasaları kendileri yapmıyormuş gibi konuşuyorlar. Neden işçilerin iş güvenliğini ga-

ranti altına alan yasal düzenlemeler hayata geçirilmiyor? Güvenlikli çalışma koşullarının sağlanması, işçilerin eğitilmesi ve denetimlerin uygun kişiler tarafından yapılması için, maden işçileri, Maden-İş sendikası ve Maden Mühendisleri Odası eylem yaptığında işçilerin üzerine defalarca polisi kim gönderdi? Maden-İş sendikası ve Maden Mühendisleri Odası 2005 yılından beri madenlerde sendikası işçi çalıştırılmaması için defalarca eylem yaptı. Ama TTK ve diğer yetkililer, sendikanın ve Maden Mühendisleri Odası'nın eylemlerini ve uyarılarını dikkate almadılar. Eğer sendikanın uyarıları dikkate alınsaydı 30 maden işçisi şimdi mezarda olmayacaktı. Tıpkı tersanelerde katledilen 135 işçi gibi, son 6 ay içinde madenlerde ölen 64 işçinin hepsi sendikası ve güvencesiz çalıştırılıyordu.

İşsizlik ve yoksulluk işçileri, ağır çalışma koşullarını kabul etmeye itmiştir. Eşi göçükte kalan Gülşen Karabektaşoğlu'nun feryadı bu gerçeği gözler önüne seriyordu: "Hep fakirler ölüyor. Benim kocam açtıydı. Aylarca işsiz kaldığı için madene indi. Gidip basına açıklama yapıyorlar, gelip bize açıklama yapsınlar." İşsiz kalan kocasının madene inmesini istemediğini, madende defalarca yaralandığını anlatan Karabektaşoğlu, sözlerine şunları ekliyor: "Altı yaşındaki kızım Ebral durumun farkına vardı. Bana «üzülme anne, babamın iş elbiselerini koklarız» diyor."

Gözü yaşlı Dilek Arslan da açıklama bekliyor. Babasının raporlu olduğu halde madene sokulduğunu ve bunun hesabını soracağını haykırıyor ve ekliyor: "Maden ocağında üç kardeşim daha var. Biri kardeşim Erdem, diğerleri halamın çocuğu ve eniştem. Onların da ölmesini istemiyorum. Başbakan duysun bizi. Buraya gelsin. Yeraltında kalanların hepsi gariban, fakir..." Başbakan gelmesine geldi, ama "kader" deyip alınmayan önlemleri, patronların iş cinayetlerini takdir-i ilahiyle örtmeye çalıştı.

İşçi kardeşler, patronların ve temsilcilerinin kaderlerinde madende ölmek yok, ama bizim kaderimizde var. Çünkü kaderimizi onların yazmasına izin veriyoruz. Patronların alın yazımıza ağır çalışma koşulları, uzun iş saatleri, düşük ücretler, alınmayan önlemler, sendikası çalıştırma ve ölüm yazmasını istemiyorsak bu gidişe dur demeliyiz. Patronların bizim için yazdıkları kaderi istemiyoruz. Örgütlenerek, bilinçlenerek ve patronlara karşı mücadele ederek kendi kaderimizi kendimiz yazmalıyız. ■

